Lapvég

Piros lámpa a Kerepesi-Róbert Károly kereszteződésében.
Rosszul öltözött, borostás férfiú araszolgat felém. Hm.

Odahajol az előttem álló autó ablakához, rövid discurzus után lenyúl a vezetőtől egy húszast. Hozzám ér. Tulajdonképpen megkönnyebbülök, hogy nem fogja összekoszolni a szélvédő üvegemet garázda ablakmosási tevékenysége ürügyén, nem kell tőle bulvársajtó terméket sem vennem, melyet azután kiolvasatlanul fogok kidobni. (Ne tessék itt mindenféle finnyás intellektuális gesztusokra gondolni – egyszerűen nem lenne időm festettzőldség-zabálásra.) Nem idegesít fel, nem kényszerít fölösleges vásárlásra borostás emberem, s én ezért hálából fizetek neki egy kevéskét. Nem várom meg, hogy alázkodva magyarázkodjék, készségesen kinyújtom a pénzérmét. Köszönet, megy a mögöttem állóhoz. Tőle is megvan a húszas. Figyelem a visszapillantó tükörben, hat autót vámol meg pillanatnyi ácsorgásunk során, az annyi mint százhúsz pengőforint. Mondjuk, és essünk ezzel túlzásba, legfeljebb öt perc alatt – bár a várakozás jóval kevesebb ennél. Szegény pára. Neki sem lehet könnyű.

Lépek a gázra, füstöl a nyolcvan forintos gázolaj, és egyszerre belém hasít valami egyértelmű. És egy mondat rajzolódik ki, rögvest után, ellenőrizetlenül, tehát kissé fésületlen, mondhatni illetlen a mondatocska: a kurva annyát (két ennyel, merthogy az embernek néha így jutnak eszébe az egyértelműségek) – a kurva anyádat haver! Számoljunk csak? Ez az elesett honfitársam öt perc alatt – kevesebb de mindegy – begyűjtött durván százhúszat. Egy órában tizenkét ötperc van. Ez annyi mint ezerkétszáz forint, jelesen rendes kis órabér, menő nyelvtanárok is megirigyelhetnék. Dolgozzék emberem nyolc órát, mert tételezzük fel, az elesettség kitartó munkára serkent. Az annyi mint kilencezerhatszáz forint per nap. A hatszáztól sóherebb vagy keménysszívűbb honfitársaink okán (dolgozz te is nyavalyás, momentán nincs apróm, egy húszas nekem is jól jönne, haver, most is részeg vagy, disznó stb.) tekintsünk el. Marad tehát a napi rongyos, adómentes kilencezer. Kéregessen emberünk heti öt napot – temészetesen nem kívánhatjuk meg, hogy állati sorba visszazüllve szombaton is dolgozzék –, az annyi mint ötször kilencezer, azaz negyvenötezer fornt. Adómentesen. Namármost keresse végig emberünk a hónapot – kitartó borostásnak kell tekintenünk –, ebben az esetben annyimint száznyolcvanezer forint. Adómentesen. Nekem ez félévi, adólevont fizetésem az iskolában, ha jól számolom, de van akinek az egészévi adólevont fizetése, ha jól számolja. (A nyugdíjasokról az összemérhetetlenség okán ne is ejtsünk itt szót.)

Most pedig találják ki, mire gondolok? A legügyesebben és leggyorsabban megfejtő tanárnak jutalom gyanánt tudok egy tutira szűz kereszteződést, ahol tanítás után – persze félmunkaidőben – megkeresheti (borostával, vagy hölgyként, szakadt harisnyával, trampli cipőben) a fizetése ötszörösét. Csak azért nem a hatszorosát, mert közvetítési díjtételként le fogom vonni az egyhavi pluszt – valamiből nekem, baleknek is meg kell élnem.

ZALÁN